

Katonai emlékem

Emlékeimben kutatva, elő-elő jönnek a régmúlt eseményei, történeteik, melyek néha elgondolkoztatnak, néha mosolyra húzzák arcomat.

Ez is ott történt.

Szekszárd, 9224.

Gyakorlatoztunk. Most kicsibe, laktanyán belül.

Bár mindent a „nagykönyvben” előírtak szerint tettünk.

Időre pontosan előállni a gépkocsival,

majd a kezelő személyzet elkezdte a különböző méréseket, a parancsban előírtak szerint.

Nekünk, gépkocsivezetőknek, ilyenkor már nyugalmunk volt.

Beszélgetőtársat találva az egyik itt, a másik amott múlatta az időt.

Én a szakaszparancsnokkal kerültem beszélgetésbe.

Hogy miről beszélgettünk, arra már nem emlékszem,

a kérdésre, viszont amit nekem szegezett, arra igen:

„Emőke, akar maga gyereket?”

„Jelentem, igen! – Majd, ha eljön az ideje!” - feleltem kissé bátortalanul.

„Akkor menjünk odébb, mert elég közel áll az izotópokhoz!”

Ennek kapcsán, dereng valami az esküszövegből, hogy:

„A rám bízott eszközökre és katonatársaimra vigyázok...”

Ki? Mikor? Hogyan?

Alhadnagy elvtárs! Ön nem csak elmondta az eskü szövegét, de a szükséges időben alkalmazta is a megfelelő módon.

Köszönöm!

Az idők múltával „eljött az ideje”, hogy házasságra lépve leányaink születtek.

A múltat felidézve, hálás szívvel gondolok egykori parancsnokomra.

Szép volt Misi bácsi! Köszönöm!

Nagyon köszönöm!

Tisztelettel

Lonjávicski János

Emőke honu.

